

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29241.
Друкарня: 29426.
В СПРАВИ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ВІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Львів, 30. липня 1929.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 22. июля 1929.

Збіжжа й пашу
дорібок Вашої цілорічної праці
обезпечуйте від огню лише в
Т-ві Взаємних Обезпечень „Дністер“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

Можемо розуміти, чому так сталося: царгородський патріарх, невідомий турецького султана — то не папа римський, могутній володар світа. Але факт лишається фактом що прело-

славна церква на Україні, особливо на прогніт останніх століть була тою недугою, яка ослаблювала український національний організм. Несла вона навіть денационалізацію, свідомо виховувала темноту в народі, культивувала політичну неволю, апострозувала продажність, некультурність і шкурництво. Тому авторитету вона не мала в українському народі, і тому її священослужителі так були народом зневажені.

Зрозуміла річ, що, коли завалився церковний центр у Москві, коли найвищий достойник православної церкви став невідомим у більшості, як другий же досі є в залежності від турбів — положення цілої церкви сталося критичним і вона почала занепадати, а, може, й вмирати.

У зв'язку з тим, православна церква під Польщею опинилася у невичайно трагічному стані: церква трьох мільйонів віруючих — то не церква сотятих тисяч мільйонів. Значення її, моральна сила, історична роль — все це є інше, як би могло бути, чи повинно бути.

В такому стані митрополит, як голова церкви, змушений був вибрати певний шлях: або, йдучи протореними стежками, спиратися на алари й в них шукати можливостей для існування православної церкви або змінити всі дотеперішні методи й у народі шукати зміцнення авторитету церкви, в тому народі, який традиційно був прихильним до православної віри.

Митрополит вибрав перший шлях.

А українське громадянство?

Воно прийняло відразу якоїсь, що православна церква повинна шукати опори в народі, а тому, коли мова йде про український народ, про північно-західні землі взагалі, — церква повинна бути українізована. Гасло українізації стало найпопулярнішим гаслом, особливо, коли його фанатичним проповідником став д-р Річинський.

Треба признати, що гасло українізації широко охопило було народні маси, як: *інстинктивно відчували* в ньому забезпечення свого існування, як пробудження нації. В широкому українському церковному руху виявилася тисячелітня туга українського селянина за своєю рідною церквою, за духовним азимтом з нею в одно органічне національне тіло.

Втіленням цієї туги був церковний їзд в Луцьку 5 і 6 червня 1926 року, де перший раз публічно стерлися два світогляди — митрополит і українського громадянства, офіційний світогляд і народний. Ці світогляди були остільки протилежні, що зрозумілою ставала уперта боротьба поміж ними — й то на довгі роки.

Цієї істини не зрозумів нововибраний Церковний Комітет на чолі з д-р Річинським. Не зрозумів він, що ентузіазм маси ще не означає свідомість, її рішучість, її відданість українській церковній справі. Не зрозумів він, що під цей ентузіазм треба було підкладати терпеливою працею організаційний фундамент.

Церковний Комітет про це не думає, а тому

злегковаживає конечність свого залежання від себе забезпечення для себе можливості організації праці. Це був величезний блуд і він пімстився на самому д-рові Річинському, коли фактично село прийшло вістку про наложення на нього анатемі досить байдуже.

Замість організаційної праці, розпочалася дипломатія. З одного боку, похвувалося значення урядового чинника в церковній справі, а ціла надія покладалася на добру волю митрополита, залежного від урядового чинника. З другого боку, амаровано час, ослаблено український церковний рух і навіть загублено саму асиду цього руху: гасло „українізації“ змінилося на гасло „розмосковлення“. Нарешті, митрополит армійською використав авторитет Церковного Комітету в своїй боротьбі з урядом, а потім одним ударом поклічила з самим Церковним Комітетом.

Щож? Треба часами признатися й до поразки. Церковна справа є справою, що розв'язується в процесі довготривалих змагань. Будуть ще пераа поразки. Аби тільки вміти тягнути з них мудрі висновки, аби вміти на помилках вчитися.

Тому вважаю перший період за зреформування православної церкви в Польщі за укічення. І закінчується він не на нашу користь.

Переходимо у другий період боротьби за наші релігійні права. І, передовсім, треба поубрати про авторитетний провід. Д-р Річинський вже й подає форму організації цього проводу („Брацтво“, ч. 2): „створити церковну секцію при верховному об'єднанні всіх українських політичних партій“. На мою думку, проєкт д-ра Річинського є цілковито нерелевний, бо, власне, політичні партії більше всього діляться у своїх поглядах на церкву. Шляком протилежно, треба подумати про створення *статутної апологічної церковно-громадської установи*.

Тільки така організація в стані буде переводити органічну працю на місцях, — церковну адархію вибрати в організаційні форми, стежити за виконанням пан-отдами об'єднань про наближення церкви до народу (вімова, проповідь в українській мові, зачитання апостола й евангелії по українськи то-що, впливати на українське духовенство, щоб воно припинило антиукраїнську пропаганду, та, особливо, припинити отаманію повітових протоєреїв). Треба буде подати, передовсім, про оздоровлення життя на низах, звернути найпильнішу увагу на зреформування церковного адміністративного апарату (єпископат, консисторії, „благочинія“), на піднесення авторитету церкви й об'єднання віруючих на ґрунті ділової й життєвої праці, яка є близькою їхньому серцю.

Треба рішуче відмовитися від ефемерид — і мислити *реальними категоріями*, тим більше, що польський уряд, провадючи свою (вісому) церковну політику, всетаки від інтервенції в церковних справах, яку пераа можемо використати і для нас, не відмовляється, в чому мали нагоду так Церковний Комітет, як і д-р Річинський пераа переконатися.

Безмірно важною є для нас церковна справа. Зацікавлені ми глибоко в тому, щоб православна церква була близькою і авторитетною для православної частини українського народу. Не в нашому інтересі компрометувати митрополита, ані православне духовенство й загнати їх у тісний кут маленьких людей, що стають пахолами в руках кожної сили. Доки ми є православними, обраний, заліканий, некультурний, а то й продажний священник не репрезентує нашої честі. Протилежно, часами соромно буває за такого священника, як представника православної церкви.

Православну церкву треба переробити, основно зреформувати, скинути її скідня, сталестичний, нежиттєвий дух. Але цим шляхом треба йти довгі роки, а, може, й десятиліття. І програму праці треба уложити на ці десятиліття.

В кожному разі, найвищий час від наперних протестів, від церковної отаманії, від перепоків, чи світської чи церковної влади перейти до органічної праці.

І в першу чергу, скликати широку церковну конференцію, але не для написання церковного меморандуму, а для обговорення цілої дотеперішньої церковної діяльності й усталення реальної програми праці на дальше. На жаль, в цьому зміслі нічого не робиться. І, як раніше, так і теперішній — церковні наші авторитети сплять мертвим сном.

Чи не час прокинутися?

Олександр Ковалевський.

Справа відшкодувань.

Важна заява англійського міністра скарбу Сновдена.

Міністр скарбу в кабінеті Мекдональда Сновден, виголосив на бенкеті, який лорд майор (бурмістр) міста Лондону дав на честь його та губернатора англійського банку, цікаву промову, в якій, між іншим, просив банкірів здержатися від емісії закордонних позичок, щоб тим способом поліпшити становище вексельного курсу на користь Англії. Після цього Сновден виголосив таку заяву у справі репарацій та воєнних довгів між державами антанти:

„Англійський уряд протилежно останнім десяти літ трактував дуже тяжку справу союзницьких довгів та воєнних відшкодувань з найбільшою щедрістю, можна сказати з щедрістю Доа Кіхота. Я його погляду, що прийде час, коли ми не зможемо більше вести такої політики, яка вимагає від нашого народу жертви за жертвою, а до того жертв на користь народів, які краще від нас могли би поносити ці тягари (натяк на Францію. — Ред.). Тепер же завчасно упереджувати рішення будучої конференції. Я задовольняю висловленням надії, що на цій конференції ця справа буде до певної міри основно поладжена і що таким чином буде усунена перешкода до розвитку інтернаціональних фінансів та світової торгівлі“.

С. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ.

Прикре непорозуміння.

(Оповідання.)

Герой цього оповідання — вчитель Михайло Петрович Гепало. Власне не Гепало, а Гепалов. Але вже така наша українська вдача, в тому числі і в автора цих рядків, що, захопившись поспіхами українізації, ладен церкурувати кожне правиче, незалежно від того, хто є його носій — чи вчитель кубанської станиці, чи лімський представник в СРСР, чи черговий диктатор Мандурії, — так, кажу, ладен перекручувати на український лад, якщо це правиче має в своєму корені хоч один склад, властивий українській мові. Проте не у правичі справа (про його мола буде в своєму місці), а в самому Михайлові Петровичеві; власне в тому ліричному настрої нашого героя, що опанував всю його шкрабівську істоту.

Вас може здивує моя заява, що поважна сорочатина особа, буваючи за радянського вчителя, осіднала верхи лозину в скаче цалом по дворищу, не помічаючи, що з неї глазують люди, так зобачите: на це є досить і досить підстава.

Повірте, Михайло Петровича недавно звільнили з посади завідувача української станичної школи ч. 1, де він почував себе просто ніяково. Уявіть собі становище завідувача української школи, що не володіє українською мовою. Це однаково, ні, не однаково а гірше, ніж бути висуванням на невідповідальній посаді в поважній радянській установі й виконувати найвідповідальніші обов'язки курера. Відома річ, що в силу свого службового становища Михайлові Петровичу хоч-не-хоч іноді треба було користуватися українською мовою і це була для нього така мука, що Танталові муки в порівнянні з цим здавалися просто жартом. Михайлові Петровичу треба було десять разів загнати до російсько-українського словника, виписати речення на папір, вичити його й аж потім висловити в голос. До речі про словник. Ця невеличка книжечка, в саморобних палітурках, а якою ніколи не розлучався Михайло Петрович, попротираля всі численні кишені його одігу. Цього мало. До словника Михайло Петрович відчував якийсь священний жах. Ця, по суті, безпретенсіозна плахенька книжечка здавалася йому кримінальним кодексом, де кожен „лабац“ правича за карний артикул. Так от і здавалося Гепалові, що загнати в словник, він підшукує собі кримінальний артикул за знання української мови.

Потрапив, Михайло Петровича наставлено на завідувача нової станичної школи, де (він певен) йому не потрібні будуть ніякі українські мови. Потрапив, — а читач ї власницькою вдачею ладен, а бачу, уважати це за найголовніше, — Михайло Петрович ціми днями купив собі нарешті хату (давня ціма) ї сараєм, погребом, садом і іншими „удобствами“, незайняти ні для кого з трудящих тим часом, поки наша республіка дійде до соціалізму.

Михайло Петрович навипередки бігав по садку, бавлячись із своєю семилітньою донькою, білявою Надєю. На його вже аморизуваному обличчі, з довгим, як у святого Миколая носом, що вишов апілі пеналі володимирівського бомаа, грає безтурботна веселість школяра, що за день має зовсім покинути набридлі книжки.

Гепало моторно крутиться між стиглими жердеями, які погиналися під нагою червоножовтими яєд і єспитиєтє лошак, що застоявся протилежно довгій ямні, намагається втекти від пудкої Наді.

Тимчасом дід Володько, сторож школи, з недоволю Михайло Петрович був за завідувача, стоїть спершись на цівки і спостерігає, як розлажається на дозвіллі колишній його начальник. „Що значить не вироблений, — міркував старий, то й тасав, як опаланий, мов йому три тоги“. Проте, коли до нього почав наближатися вчитель, він зробив на своєму лиці — скільки йому шастило, чемний вираз і чепав, поки колишній його начальник сам пламуться і помити його.

Нарешті Михайло Петрович наближався до перелазу, що ним садок відгороджувався від двору, за ним бігла, голосно залікаючи сміхом. Надія. Щоб не підійти до рук молодого коня, ці й зробити їй несподіванку, Михайло Петрович хортм махнув через перелаз і опинився на бік дім. Аж тут він помітив діда Володьку, а його розшаріле від невичайної біганини обличчя зачервонілося ще дужче. Проте воно не переставало синити все тією-ж щасливою посмішкою, що ліби промовляла: „Ану, сплячи, дау, чи є на світі щасливіша за мене люди“.

— З новоселлячком вас! — промовив дід піднявши над лисом головою несправного козла й форми картуза. А маленькі старечі очі під кулатими бровами критично оглядали дворище.

— Воно, конешно, — ніби роздумував про себе дід, — своє кубельце... Ніхто тобі нічого і ти нікому нічого... та й за кватирю не платити... І смажемо, фрукту, чи городину свою мовля... Важко завести... птицю... пороса...

Сторож говорив спокійно з думками, до гладжучи довгу сизу бороду і ніби читав сучасні думки. Дід Володько знав ці думки. Протягом 10-літньої сукупної служби Михайло Петрович пераа розповідав їм старому.

(Продовження буде)

ВІДГУКИ ДНЯ.

„ЗЕМЛЯЧКА“.

Ходить наш паломник по чужому місті, чужою дошка себе якусь мову, але де йому прозвучити її. Пів року тому знав, що поїде сюди, але старча наша прикмета — зліниство не давала йому змоги заглянути до самоучка, щоб хоч трохи розібити темряву невісти, щоб хоч кількадесять слів навчитись.

Ходжу і я по Венеції і знаю тішки: „джеддїтї“, „прего“ і „уна ліра чінкванте“. Як радо розповідав би я свій банк і розстедив барвистий килим висловів перед одною чи другою дочкою Венеції, що світліть очима як розміряні вавичні, щоб припикають поглядом побожну душу паломника аж бідна шкарчить мов сало на сковороді. Але шок! З тими трьома словами не далеко відійти в любовній розмові, бо хоч би я сказав: „Прего джеддїтї“ (прошу мороженого), то ще готова з цього вийти авантюра, бо подумав, що я взяв її за послужницю у каварні. А вже „уна ліра чінкванте“ (ліра п'ятдесят) до нічого не гордиться і я навіть не признаюся, що анаю таке слово.

Але доля булав часом ласкава навіть і для таличанина. Не все йому несе вітер окупації, кримінали чи раду амбасадорів.

Стою я з одною паломничкою (вище 40 літ!) біля крамниці з ципцками і балакаю про страпні діли, що видніють на експонатах. Нараз викиляється зі skleпу руська голівка і...

— Ви руські? — питає.

Не маю спеціального замишування до москві, але признаюся, що ніколи ще ця мова не врадувала мене так, як власне тепер.

— Ні, ми українці! — відповідаю.

— Всю такі земляки — всміхається „венеціанка“. — Я тоже украинка.

— Якаж ви українка, коли говорите по московськи?!

— Но-о-о! Ничего, што гаварю... Вель я з Харкова, значітсь украинка. Хотите што небудь покупать? *Заходьте, я вам дешево продам* — ципкуче по українськи.

Ні моя товаришка, ні я не мали охоти купувати, але коли так гарно просять — зайшли.

А наша „землячка“ і говорить про все і не забуває про торг.

— Ви писатель? Я тоже художница. Картини лішу. Зайдіте, пожалуста, кагда небудь, посмотрите... Їто стоїт 75 лір, но для вас будет 40. Ви здесь не долго?... Еті харошіі — 85 лір... Очень рада, што віжу своїх землякоф.. Для вас только 55.

І так далі і так далі.

По годині вийшли ми зі skleпу, облавані пачорками, брошками та кульчиками. І не чулися, як купили це все, не знали нащо і для кого. Правда, дістали це все по зниженій ціні, звичайно: земляки від „землячки“, але всетаки лишили десь трошей.

Але не забували ні я, ні моя товаришка. Чиж не варт бодай 10 лірів година розмови в славянській мові?! Чиж не варт других 10 лірів те, що я мало що не закохався у венеціанку з Харкова?!

Подорожні до Італії, паломники, прочани чи вакаціоніки! Пам'ятайте, що в Венеції біля св. Марка є sklep з кораликами, в якому ви можете розпитати про погоду, розклад іали, про ціни готелів і харчів. А хоч і купите там щонебудь — воно вам виплатиться. А навіть як і залюбитесь у якоїсь дочки півночі, вона вас швидко зведе з об'явін на землю... цінами венецьких виробів.

Венеція, 26. липня 1929.

Галактіон Чіпка.

Розстріл 16 білогвардейських старшин.

Трибунал ДПУ в Хабаровську засудив на смерть 16 білогвардейських старшин, які на чолі озброєних батал, у червні та липні через китайську границю напали на територію Радянського Союзу і попали в полон. Ті баталги були озброєні за допомогою китайської влади і мали своїм завданням ліквідувати в Амурській області мости та арсенали. Засуд виконано.

Землетрус у Японії й Екваторі.

Осередок землетрусу, який відчули в Токіо та Йокогамі, а який викликав переполюх серед населення, був 30 миль на півд. схід від Токіо. Кажуть, що це найсильніший землетрус від 1923 р. Залізнична комунікація в околицях Токіо та Йокогами була перервана.

Наслідком землетрусу в Екваторі загинуло 40 людей. Місто Ньюорго знищене.

Акти Чеховичевої справи в сойм. канцелярії.

Секретаріат найвишого суду приготував акти справи бувш. міністра Чеховича, щоб переслати їх соймовій канцелярії. Формально передадуть ці акти після повороту президента найвишого суду Суніського, після 15. серпня.

Мін. Квятковський не хоче бути директором Гаріманівської спілки.

Мін. промислу та торгівлі Квятковський у листі до редакції катовицької „Польонї“ закидає їй, що після повороту з відпустки довідався, що загаданий часопис поширив вістку, нібито мін. Квятковський буде директором електр. Гаріманівської спілки, яка есентуально має повстати в Польщі на основі уряд. концесії, і то при місячній платні 5.000 доларів. Такий спосіб політичної боротьби непристойний і нечесний. Квятковський ніколи на становищі міністра не переговорював і не думає переговорювати, а кожного, що прийшов би до нього з таким пропозицією, викинув би за двері. Куальта для особистого зиску та добробуту Кв. не має, а загадану платню вважає навіть у найбільшому підприємстві при польських відносинах моральною крадіжкою та розбещанством.

Репараційна конференція в Газі.

Репараційна конференція зачнеється найправдоподібніше 10. серпня в Газі. Делегації деяких держав замовили вже кімнати в готелях. Справа з льокалем досить трудна. Досі невідомо, де конференція буде радити. В Палаті Мира радить тепер Міжнародний Трибунал Справедливости.

Перед ліквідацією більш-китайського конфлікту.

Райтерове бюро повідомляє з Нанкіну, що китайський уряд постановив поладити мирно конфлікт із СРСР. Колиб уряд СРСР не признав домагань нанкінського уряду, Китай віддасть справу Лізі Націй. Китайський уряд приготував в тій справі лисьмо до секретаріату Ліги Націй. Утворено провізоричну нейтральну полосу між Китаєм і СРСР, ширину на 30 км.

Бріян творить кабінет.

Бріян прийняв Ерліота. Ерліо сказав, що міг би прийняти лише становище міністра без теки, бо має дуже багато зайняти як мер Лyonu. Опісля переговорював Бріян із Барту, Люшером і Шероном. Суспільні радикали відмовилися співпрацювати в будущому кабінеті. Потім був Бріян в Елізейській палаті. Як вийшов із Ке д'Орзеї, сказав, що прикро йому, що натрапив на труднощі при поширенні кабінету та сподіється, що всетаки вдасться йому поширити кабінет. Більшість кабінету — сказав Б. — буде складатися з дотеперішніх членів.

Дальше переслідування комуністів у Франції.

У Парижі відбуваються даліші ревізії серед комуністичних організацій. Цими днями переведено ревізію в одному робітничому банкові, який мав стояти під впливами комуністів. Французька поліція заявляє, що найшла докази, що московський уряд підтримує грішми комуністичну партію у Франції. На основі книг банку установлено, кому виплачувано одержані з Москви гроші. Проти послів Веан-Кутюріє та генерального секретаря комуністичної партії, Семара видано накази арештування. Однак вони не знаходяться уже у Франції.

Перед 1. серпня у Відні.

Віденські комуністи хочуть уладити демонстрацію з походом на Рінгштрассе. Поліція заборонила похід. Комуністична партія внесла протест проти заборони. У Відні арештували чеського комуністичного посла Мерду, який на зборі сказав, що робітники уладять демонстрацію 1. серпня, хоч її заборонено.

Грім вдарив у нафтові шиби.

Підчас бурі в надвірнянським повіті грім ударив у два нафтові шиби фірми „Стандарт Нобель“ у Биткові. Один шиб загріб зовсім, другий врятували. Оба шиби були експлоатовані. Шкоди поки що не оцухували.

Перша розмова Герндерсона з Довгалецьким.

Більшовицький амбасадор у Парижі Довгалецький конферував пів години у Льондоні з англійським міністром закордонних справ Герндерсоном. Офіц. комунікат каже про цю стрічку. Предметом приязної розмови була справа взаємини обох країн. Герндерсон і Довгалецький зсували точки погляду своїх урядів. Більшовицький амбасадор сказав мін. Герндерсону, що на сучасному урядові перебіг розмови та зазначення, що сподіється, що наради мотиме зачати у вівторок або середу.

Кн. Монако грозить дотронізація.

У Монако прийшло до конфлікту між зем'ю і радою, як одним з представників монархістичних горожан. На весну князь згодою був надати конституцію. Дня 28. липня рада хвалила заяву недовіри для князя зате, що не додержав обітницї. Рівночасно ухвалили резолюцію, що коли князь до двох тижнів не спикнеть бажань горожан, рада оголосить його дотронізацію та проголосить республіку. Князь тепер у Парижі.

Арештування у бобрецьким і львівським повіті.

До в'язниці львівського суду привезли поліцію дванадцятьох арештованих, яким закладають агітацію за різним страйком у Бобречині та Львівщині.

На організаційному фронті. СТАРОСАМБІРЩИНА.

Дня 21-го липня відбулося у Мшанці велике віче під голим небом, устроєне Повіт. Нар. Організацією УНДО. Про політичну працю нашої Парламентарної Репрезентації і про господарські положення Польщі, а в зв'язку з тим і нашої зем'ю під Польщею, реферував о. сен. Татомір. Про справи освітні і про соціальську організацію реферував студ. Осип Туранський, а про значення нашої кооперації реферував повіт. лютаринський кооператив п. Захарченко. Віче закінчили загальнопатріотичною промовою місцевий парох о. Мшагод. Потім увесь наряд відспівав національну гімн. Мшанець — це одне зі свідоміших сіл Старосамбірщини, де завдяки невтомній праці українського о. Зубрицького основано першу читальню в тутешньому повіті. Досюгоді мшанець тішається славом у сусідніх селах як свідок українці. Місцева читальня має гарну бібліотеку свій власний дім, кооперативу і „Луг“.

Дня 21. липня відбулося рівнож велике кооперативне свято в Глинцях. Численно зібраний наряд вислухав церковної церковної, яку звершив о. Мриглед з Мшанця коло новообудованого кооперативу. дому. Після того говорив про господарську ситуацію о. сен. Татомір, про сільсько-господарської організації студ. Осип Туранський, а про кооперацію п. Захарченко.

Дня 23-го липня відбулася в Старім Самборі велика господарська нарада, присвячена головно організації і піднесенню раціональної господарки серед нашого селянства. Про фактору стрічку господарки говорив голова філії „Сільського Господаря“ о. сен. Татомір. Про комуністичну професійної селянської організації говорив урочисто „Сільського Господаря“ студ. Туранський. Осип. В дискусії забирали голос: о. Калачук і Головецька-Бабина, о. декан Вагріш, аі Старосамбора, гром. Пузак Іван аі Острівський і Іван. Дискусія мала дуже діловий характер і полягла, як дозрівла думка нашого селянина і який план має він на теперішні відносини. На нараду прибуло около 80 селян з різних сторін повіту. Народа скінчилася зазначеном о. сен. Татоміра до присутніх вийти до негальної організації праці серед нашого селянства.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8:87 00—8:87 50, канадський долар 8:79 00—8:79 50, чеська корона 0:26 11—0:26 50, австрійський шілінг 1:25 00—1:25 50, румун. лей 0:00 00—0:00 25, французький франк 0:14 50—0:15 00, швейцарський франк 1:71 50—1:72 00, фунт, штерлінг 41:20 00—41:20 00, радянський червонець 12:50—12:50. Золото: 20 корон 34:30 00—36:50 00, 20 франків 34:20 00—34:50 00, 20 німецьких марок 41:25 00—41:50 00, 10 російських рублів 46:00 00—46:00 00. Срібло: Австрійська корона 0:62 00—0:62 00, 5 австрійських корон 3:25 00—3:36 00, австрійський фальвер 1:65 00—1:67 00, російський рубль 2:70 00, копійки за рублем 1:40 00—1:45 00.

НОВИНКИ

— Трус в Калущині. Пишуть нам: У зв'язку з поданою в „Ділі“ вісткою про труса у в. Чорнігів у Студіїнці 17. ч. м., подаю, що рівночасно переведено ще два труси: один у п-і Чорнігів, урядничий магістрату, який тривав від 7. год. рано до 11. год. передпол. і другий у п. Мопуля Володимира, студ., у якого трусили аж 6 годин. У того останнього шукали за протидержаннями письмами у всіх можливих місцях, не виключаючи й горшків. Нічого не знайшли, окрім старого, заржавілого револьвера, який забрали.

— Козаки в Перу. Під цим заголовком помістили ми буди в ч. 164 „Діла“ новинку про прибуття кубанських козаків до Перу. В цій справі подає нам один з наших читачів інформації, які йому надіслали одержати приватно від осіб зовсім незалежних поінформованих про тамтешні відносини. Містимо ці інформації з горожанського об'єкту — для остероги тих, хто туди вибирається. В перуанських часописах „El Comercio“ (ч. 3), „La Cronica“ ч. 4 з 28. червня 1929 р. і „El Tiempo“ ч. 5 з 28. червня 1929 р. поміщено знімки тих кубанських козаків і їх родин, які вже прибули до Перу. На одній з цих знімків витеа козаків якийсь польський князь Гейштор, який, кажуть, є в зв'язі з компанією „Міллер, Бундські й ін.“. Про цю саме компанію пишеться в часописі „Прецоза“ (з 26. червня 1929), що виходить у Ліма (Перу), як про спілку, якої завданням є достарчувати робітників до будови доріг у зовсім недоступних околицях Перу. Це достарчування робітників полягає на тім, що або витягаються з язвниць розбішків, або просто ловяться майже на яesso місцевих індіан, як „золотоюгів“, лишених всякої правної охорони, або вкінці звільнених рекрутів і всіх їх змушують в найстрашніших обставинах і ще страшнішим биттям до роботи. В двох роках існування цієї компанії згинуло з цього катування 30 таких робітників. На їх місце ловяться чи стигаються підступом інших. Стаття, про яку бесіда, це лист одної дуже поважної добродіжки (яка вернула з огляди такої роботи) до національного комітету жінок, переказаний відтак отверто на адресу архієпископа Еміліо Ліссон у Ліма, як президента комітету опіки над індіанцями. В зв'язку з тою компанією має бути якийсь пан Шишло, який, як представник Польщі (?) стигає туди емігрантів з Польщі, за якими, кажуть, вже там на місці ніхто не обстане, ніхто й не запитає, чи вони ще живі, чи просто — пропали. Отже кого це цікавить, нехай довідається, в чій руці знаються мабуть і наші кубанські козаки-емігранти.

— Хочуть доробитися на українських емігрантах. Робітничі Пшегальонд Господаричи повідомляють: В зв'язі з чутками, начеб Польща задумувала колонізувати Перу, залила східні окраїни філія агентів, наганячів і ріжних підозрілих людей. Вони їздять по селах і записують людей на „ліст першенства“ при еміграції до Перу, за що кажуть собі платити від 3—10 зол., а ріжні нелегальні бюра т. зв. просять і подань по місцечках під боком старостів і командантів поліції дають інформації та беруть завітати на „землю“ в Перу по 10 доларів і більше. Ця пошесть навістила цілі повіті волинського воєводства. Влада, покинана на основі еміграційного закону поборювати нелегальну еміграцію, поводить в цій справі зовсім пасивно. Мовчить і Еміграційний Уряд.

— Нові ціни муки та хліба. Тимчасова управа м. Львова устїлила нові ціни муки та печива, обов'язуючі від віткріа 30. липня. І так: 1 кг. пшеничної 65 цот., муки коштуватиме в млині 74 цот., у гуртківника 75 цот., в детальній продажі 80 цот.; 1 кг. житньої 70 проц. муки в млині або в гуртківника 40 цот.; 1 кг. хліба з житньої темної муки в пекарні 32 цот., в крамниці або на страгані 34 цот.; 1 кг. хліба з житньої 70 проц. муки в пекарні 43 цот., в крамниці або на страгані 45 цот. Ціна булак незмінена.

— Ше одна жертва вулицького „ювілера“. Микола Козак із Підгорець (пов. Золочів) купив на вулиці Львова від вулицького обманця дві металеві обручки, бо повірив, що вони золоті й дав за них 45 зол.

— Градова буря в Самбірщині. Дня 25. липня в 18-ї години перейшла над самбірським повітом градова буря. Град у градках, що важили по 10 гр., знищив засів в таких громадах: Наддистри, Угерці та Чуха, разом більше ніж три тисячі моргів. Втрали великі, багаті селяни остало зовсім без хліба. Львівський воєвода відіслав уряд по поміч для навіщеного градовою бурю населення.

— На очах батька залізнички переїхала сина. Між Ваневичами і Старим Самбором на приватному побічному залізничному шляху фірми Марс Ерст агітує підчас пересування вагонів 8-літній Дмитро Улирак із Торчинова (пов. Самбір). Халявське найпоширеніше припадковно на шляху і не чує заїжджаючого вагону. Згинув на місці. Батько

хлопця, що працював при пересуванні вагонів, забрав трупа додому.

— Наступ шурів на робітників. Варшавський магістрат зарядив інспекцію каналів, ушкоджених недавніми адями. Для цієї мети виділяють спец. робітничий відділ. На робітників Рашевського, який оглядав відтинки каналів в околиці міровських галів, напало величезне стадо шурів, заманене електричною ліхтаркою. Шурі зовсім не боялися ударів дерев'яної міри, яку Рашевський мав при собі, але чимраз завазніше й численніше наступали на нього. Вони обісали а усіх сторін робітника й кусали його. На крики Рашевського збіглися робітники та арештували його. Шурі погризли на Рашевському одне зовсім, а гумові високі чоботи підірвані були гострими зубами шурів, наче сито. З ацих, рук і майже з цілого тіла стікала йому кров. Лікар заасотри Рашевського і його перевезли горючкучою додому. Мусітиме лічитися кілька тижнів. На місце випадку спровадили кічну фокстерієрів, які за кілька годин усмертили около тисячу шурів. Магістрат призадумується тепер над способами боротьби проти шурів.

— Заочинність у Польщі в 1928-ому році. Зі звіту мін-ства внутрішніх справ за мин. рік виходить, що того року порушення публічного спокою, пияства й ушкодження тіла було загально 244.817 випадків, проступків проти майна, як пачкарства, фальшивництва грошей, піпалів, ріжних крадежей було 805.849, бандинізму та злочинів проти життя, грабїєж, убивства було 2.703, а санітарно-адміністративних проступків було 421.864. У 1928 р. обито 22 поліцаї. Найбільший зріст у порівнанні з 1927 роком виказує пияство (98.872 випадків супроти 96.258 у 1927 році). Загально поліція зважала і звітовим році зброї в 915 випадках.

— Самогубство польського журналіста з нужди. В Нью Йорку відібрав собі життя буш, редактор органу Зєдночен-я Польско-о Народов-ого „Час“ у Брукліні та „Телеграм-у Цоцзєн-ого“, автор книжки „Життя поляків у Зауч. Державах“, Чеслав Козловський. Козловський був від року без праці і жив у нужді.

— Після евхаристичної процесії. На велику евхаристичну процесію, яка відбулася в Римі 26. липня при участі папи, влада дала війсьکو й жандармерію для вдержування порядку на площі. Процесія тривала від 18-ї до 20.30 год. Папа окружав площу около під години. Його несли на спец. кляччичу; зодягнений був папа в широкій біло-золотий плаш, що цілком закривав кляччича, а в руках держав монстранцію. Під кінець процесії, в сумерку, зяяніли світла ілюмінації та тисячі свічок, які несли богослови. Одушевленню не було границь, коли вже Найсв. Тайни сховано і папа вертав у Базиліку. Людей на площі було около сто тисяч. Над містом Ватиканом літали літаки, щоб не допустити есент. чужих літаків. Увесь час процесії дзвонили дзвони всіх римських церков.

— Вибух морського стрільня. У Мальті на чердаку англійського воєнного корабля „Девоншир“, що входить у склад англійської середземноморської флотії, вибухнула нова 6-цалева гармата. Згинувало 6 моряків, 8 було тяжко й 11 легко ранених.

— Бунт на кораблі. На данський кораблі „Ріков“, який причалив до Ленінграду, вибухнув бунт моряків. Причиною бунту є те, що моряки діставали хліб із зогнилої муки, яку доставляли більшовицький харчовий відділ ленінградської пристані.

— Афера в прокуратурі СРСР. Риські часописи повідомляють, що найбільшою сенсацією Москви є тепер відкриття в прокуратурі найвищого суду СРСР дефраздації та систематичного хабарництва. Головиним справником в тій афері був комуніст Грішин, секретар найв. суду й особистий приятель ком. Луначарського. Грішин мав цілий штаб помічників, які брали хабарі від клієнтів суду. Щоб забезпечити собі безкарність, Грішин організував „централю доставки жінок“ на забави, улашдувані більшовицькими комісарами й достойниками. Слїдство виявило, що постійними клієнтами „централу“ були Луначарський та Ріков. Грішин, як довідався, що почалося слїдство, відібрав собі життя. Слїдство а огляду на держ. тайни веде голова ДПУ Ягода.

— Гололівка французьких комуністів. У Парижі перевели ревізію в тайній комуністичній друкарні. Управителя друкарні арештували. 109 арештованих комуністів, обвинувачених у пригартуванні комуністичної змови, почали 28. липня гололівку. Також у Марселі арештували комуністів і сконфіскували відомості в справі маніфестацій у дні 1. серпня.

— Після 33 годин привернений до життя. Зі Брукліна (в Америці) затроївся світляним газом мешканець того міста Павло Бренеті. До його кімнати добулися шойно в кілька годин після випадку. Лікар ствердив смерть Бренеті. Всеж таки самовбийника привезли до шпиталю і приморозили штучне віддихання пом'ючі т. зв.

пулмотора, який впроваджує до легенів чистий кисень. Шойно після 38 годів безупинної діяльності помпи самовбийник став віддихати. Він уже артований.

— Муссоліні літає. Муссоліні відбув інспекційну подорож на літаку кермованим державним підсекретарем для справ летунства Талько та летуном Мадалена. Перелетів 2.000 км.

— Підчас лету приборали на вазі. Летуні Джексон і О'Бріен, які й далі вдержуються в повітрі, почуваються зовсім добре, здоров'я їм дописує та, як кажуть, підчас лету приборали на вазі.

— Можна передбачувати погоду на сім літ. Губерт Уїлкінс, славний мандрівник і підлягуючий дослідник, який тепер є в Нью Йорку, сказав, що до десяти літ скінчиться непевність щодо вислїдів завісання поля на всьому світі. За той час буде вже можна передбачувати погоду на сім літ наперед. Кожна країна на піліничій пілкуві мусітиме покластися спеціальну наукову організацію, яка буде займатися опрацюванням атмосферичних передбачувань, основаних на досліджуванні повітряних струй і інших умовин на обох бігунах, які даватимуть нагоду відповідно почити хліборобів цілого світа, що й коли мають сіяти. Вістка ця, подана Райтеровим бюром, заповідає справді переворот у важній для людства справі.

Дописи.

РАВЩИНА. (Провісїтно-економічна нарада. — Віча посла Козана). Заходами всіх українських установ у Раві Руській устроєно в дні 21-го червня ч. р. провісїтно-економічну нараду, в котрій валили участь представники провісїтно-економічних установ цілого повіту. Заступлені було понад 30 громад свідомим селянством та інтелігенцією. Реферували посол Луцький Остап, п. Таранько від Матірнього Т-ва „Провісїта“ і посол Кохан. Нарата, яка тривала поиних 8 годів, намітила шляхи праці на гряданих згорі ділянках на найближчу будуччину. Того самого дня в год. 8-ї ввечером зїїзав посол Кохан до громад Сильковичі, котра потерпіла з приводу градобиття. Подавши пошкоровавши раду, як треба старатися про загомогу, устроїв посол Кохан віче, в тре затягнулося до год. 11.30 вночі. Віче було розбиттям звазаний в тій околиці „ландштат“ 20-и Івануєв, але йому це зовсім не вдалося. — Дня 30-го червня ч. р. відбув посол Кохан віче в Корнях. Як усього, так і в тій громаді успіх віча був великий. На обох вічах вискавано доповіді Українській Парламентарній Репрезентації та вповні одобрено її тактику.

Українські паломники в Римі.

Промова св. Отця.

Рим, 28 липня 1929.

Під проводом о. ректора Бучка приїхало до Риму 110 наших паломників і після відвідання визначніших церков і пам'яток були дня 15. ч. м. в год. 7½ ввечером привітані на авдієнції у св. Отця. Про авдієнцію у Папи подає „Corriere d' Italia“ з дня 24:

„Св. Отець прийняв паломництво українців зі Схід. Галичини під проводом Преосв. Шенницького, українського митрополита зі Львова й о. ректора Бучка. Паломники були усталені рядом у „Sala Clementina“, де св. Отець обїїшов усіх, подаючи кожному руку до поцілування. Поздоровляючи митрополита, дякував йому за послання, застане наперед св. Отця, що попереджало паломництво. В дні повстання висловлено найшарпїї бажання Його Святості в нагоди Його святищеняого ювілею, як також в нагоди заключення Літеранського договору а закінчено побажанням, щоби всі забулкані повернули в доно одного пастиря: св. Петра.

Св. Отець проголосив описі батьківську промову, висловлюючи своє особливе задоволення, що може прийняти у себе тако визначне паломництво, в дні заступлені всі класи й верстви суспільності і ведене так ширим пастирем. Він знає дуже добре їх відданість і пошертвування, гідні у всім історії їх славного народу, так приваженного до римської церкви.

Св. Отець хоче уділити благословенства а широго серця всім святим замислам, всім дорожнім паломникам, їхнім пастирем і святицям, всьому тому, що вони мають на серці і на думці. Але наперед хоче їм дати пам'ятку про паломництво, бажаючи, щоби це кожний припустий уважав як дарунок а його власної руки; саме медалію св. Терези. Перед уділенням благословенства митрополит Шенницький переложив промову св. Отця на нову українську, після чого св. Отець кинув салю, витаний поважною маніфестацією синільської любови“.

Рівнож „Osservatore Romano“ з дня 22. приносить довшу статтю про авдієнцію у св. Отця.

Ввечером після авдієнції мато. Шенницький

приняв усіх паломників у „Casina Valladier“, пологений на Північ, утворюючи їх морозом і анимом і при цій нагоді всі присутні улади велику маніфестацію нашому заслуженому князеві церкви, дякуючи йому за його труд. При співі ввечер протягнувся поза північ.

На другий день українські паломники зложили прегарний вінець на могилі Незнаного Жовніра, пологений при пам'ятнику короля Віктора Емануїла. Про зложення вінка на могилі Незнаного Жовніра видала офіційна агенція Стефани комунікат, який був поміщений у всіх італійських щоденниках разом з фотографіями.

Вечером виїхали паломники на короткий аобут до Неаполі.

Зі спортивного життя.

Україна — Погонь 6:2 (2:0)

Вже від ряду літ розгрівала одинацятка України змагання в компаню м'ячі зі всіми дружинами в краю і у Львові, однак ніколи якось не вдалося скаєти змагань з львівською Погонією, яка осяяла німбом чотирократного мистця Польщі, була в очах наших спортовців якимсь аедосягненим ідеалом, про побіду над яким ця молада дружина України покищо не могла навіть мріяти. Тому не дивинця, що повищі змагань викликали серед широких кругів нашого громадянства велике зацікавлення не тільки у Львові, але навіть на провінції, доказом чого є це, що багато симпатиків спорту приїхало з далеких закутків краю, щоб бути свідком цих перших в історії нашого спорту змагань України з ліговою Погонією. І, здається, що українська публіка, яка мимо вакаційної пори зиялася на ці змагання в кількості біля півтора тисячки, не пожаліла цього, бо відійшла домія пия побідою, яку віднесла симпатична одинацятка України над своїм ліговим суперником.

Щодо самого ходу гри, то в перших початках сідна була по грачах України трема, яка не оминула навіть завісид зрівноваженого Петрова, який стріляє „карного“ воротареві в руки. З чаксом гра починає вирівнуватися, грізний і скорий напад України витворює шораз небезпечніші ситуації перед воротами Погоні, однак знаменитий воротар Альбанський боронить сильні стріли з прецізією рутинного грача. Взаємні атаки переносять скоро м'яч зпід одних воріт до других. Петрів, знаменитий техник, стягає до себе кількох грачів Погоні, випускає м'яч необставленому Кобзареві, цей вихром стартує, минає оборону і в 12 минуті стріляє певно в ріг. Рясні оплески, а за 10 минут історія повторюється. Всі контрагати Погоні ліквідує знаменита оборона України і певний Новицький.

В другій половині скріпила Погонь свій склад старим „інтернаціоналом“ Бачом. П атаки стають шораз грізніші а Цімер стріляє в 3 минуті голя, якого заслонений воротар не може боронити.

Однак за кілька минут Лисик „випускає“ Сичові на крило, цей минає оборону, Альбанський вибігає, Сич пригодно стріляє в ріг. — 3:1.

Заєпримована Погонь старається за всяку ціну вирівняти, облягає ворота України, а тимчасом Петрів, Кобзар і „новик“ Магоцький підносять стан до „пів туїна“, 6:1.

Вкінці лівий крайник Погоні Шабакевич сольовим пробом адобуває другого голя для своїх барв і при стані 6:2 суддя кінчить змагання.

Загально ціла одинацятка України без вирішення граля дуже амбітно і доцільно і віднесла заслужену побіду над „перестарілим“ противником, а всі голі були просто „майстертійками“.

Суддував дуже добре пор. Усаж. Публики біля 2.000.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Теодора з Конопів Комаринська, жана по бап. о. Стефани Комаринський Станиславський декан і парохі міста Лисця, упокоїлася в домі свого сина о. Василя, пароха в Городенці, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, на довгий а тяжкій недугу — дня 26, липня 1929, у 67. році трудяшого життя.

Покійна, що визначалася невичайним характером — була вірцем чеснот, пошанована 4-х синів б. старшин У. Г. А., відомих зі своєї діяльності а то Д-рів Романа, Юліана, Теодозія і пароха Городенки о. Василя, та її віддана о. пароха Гриновель, Зенона Кисельського.

Вовне лихоліття не шадило Покійній дустів, які переживала вона з героїсткою а з гідністю правдивої української матері громадянки.

В роках 1918—1921 тратить передчасно Мужа, Доньку бл. п. Стефанію зам. Кисельських і Синову бл. п. Марію з Матейків, які а світі передчасно сходять з цього світа, умиючи шалючий в тих роках недугу іспану і тифу.

Визвольна війна та Голгофти У. Г. А. в Україні забирає і наймолодшого її Сина 20-річного хорунжого блі. Володимира, який тин героїсткою смертю розстріляний біляшесть під Козятинком.

Всі ці переживання підірвали її сили тиним великою гарту духа причинилися а головній мірі до її смерті. Похорону відбувся в Городенці в неділю, дня 28. липня п. р. а були при дуже численній участі всіх верст громадянства доказом великої пошани та шашеного широкого жалю для Тиней тихої та трудяшої матері громадянки.

Українська Земля, яку Покійна тин прилюбила — нехай буде її пером.

ОГОЛОШЕННЯ

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Театри.

Кооператива „Український Нар. Театр“ ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Дора:
31/VII. „Ревія“.
1/VIII. „Мист церковна“.
Відтак задержити театр в Яремчі в днях 2/VIII, 3/VIII і 4/VIII. 137 8—9

„Вертеп Наших Днів“ Галантіона Чіпки і Ле. ле. 115 7—?

Долина, середя, дня 31. VII. 1929.

Болехів, четвер, дня 1. VIII. 1929.

Калуш, п'ятниця, дня 2. VIII. 1929.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича.

Галич:
1/VIII. „Тітка Чарла“.

1/VIII. „Чесна Сузанна“.

3/VIII. „Іташника з Тиролю“.

Станиславів:
4/VIII. „Базар“.

93 15—?

Великий Мисийський Театр:

Вівторок, 30-ого липня, год. 8:15 веч.

„Промальна ревія“. Виступ театру „Од рго quo“.

Середя, 31-го липня, год. 8:15 веч.

„Промальна ревія“. Виступ театру „Од рго quo“.

Малий Театр:

Замкнений.

Кіна.

Апозь: Що любить жінка (Гарі Лідтке).

Кельсей: Діалогі емігрантів у Нью-Йорку. В компаню у аюлоїна.

Лев: Цирковель. Корабелі гризу.

Ліана: Право меча й врови.

Меруєвська: Танцюристи богів (Ліана Мей Вон, Гізель Грей, Кл. Брук).

Оаза: Мущини перед шашком.

Павел: Гра за жінку. (Дольорес дель Рівер) Людмила із сто очка.

Пав: Коли а жинці пробуджуються любов.

Пасаж: Сун пампасів. Авантюра на мікро.

Утіха: З причини реконструкції замкнено.

Фатаморган: Фарт із небішником (Ліана а Палате, Тома Мур). Спадщина Самі Найштитайна.

Хімера: Артистки без шинки.

Програма радіо.

Вівторок 30-го липня.

Льондон (356,3) 12— Органовий речітал. Е. Кука в катедри. 19:30 Концерт секстету. 21:35 Радіонабарт.

Париж (1725) 13:30 Пополудневий концерт. 16:45 Концерт радіоорхестри. 19:35 Авіація Пате.

Берлін (415) 17— Композ. концерт Йосифа Вайса. 20— Концерт військової орхестри із Зоологічного Города.

Відень (516,3) 11— Музичний поранок квартету Сіквінг. 16— Пополудневий концерт капелі Гайтер. 19:30 Оперові фрагменти.

Рим (441) 17:30 — 18:30 Концерт. 21— 23:10 „Марселя“ муз. ідиали в 3 актах Діордана.

Прага (457) 10:05 Концерт а Брна. 21— Скрипковий концерт.

Брюссель (309) 17— Концерт тріа радіостанції. 21:15 Популярний концерт.

Ленінград (1000) 17— Концерт а жіських плянтацій.

Москва (825) 10:30 Рес. народна музика. 19— Севяський концерт. 20:30 Концерт радіоорхестри.

Київ (800) 10 Рибіничний концерт. 17— Концерт для села. 19— Концерт а Прозатарського Парку.

Харків (1304) 18— Концерт для села. 20— Концерт військової орхестри.

Варшава (141,7) 18— Концерт солістів.

Познань (334,8) 19:50, 22:30 „Тоска“ — опера Берліа.

Середя 31-го липня.

Льондон (356,3) 16:45 Органовий речітал.

Париж (1725) 13:30 Пополудневий концерт. 16:45 Популярний концерт. 21:35 Концерт радіоорхестри.

Берлін (415) 17:30—18:30 Музика з то-телю „Кайзерберг“. 20:30 Стежні листи.

Відень (516,3) 11:00 Муз. поранок квартету Сіквінг. 21:00 Балабайковий концерт.

Рим (441) 17:30—18:30 Концерт.

Міліно (501) 11:18 Музичні продукції. 20:25 Концерт легкої музика і комедія.

Будапешт (850) 12:05 Концерт салової орхестри Мандіт. 17:10 Циганська капелі Фері Горват.

Варшава (141,7) 18:00 Концерт орхестри кіна „Каска“. 21:00 Концерт города Ресерта.

Москва (825) 10:30 Концерт: Моцарт і Бетовен. 19:00 Концерт або трансмісія оперети.

Ленінград (1000) 16:00 а жіських плянтацій.

Київ (800) 17:30 Концерт для дітей. 18:30 Відчит: Поступи а будівельній техніці. 19:30 Популярний концерт.

Харків (1304) Станія нечинна.

Брюссель (309) 18:00 Популярний концерт.

Познань (334,8) 18:00 — 18:55 Концерт мандоліністів.

Прага (457) 19:00 Концерт Чеської Фільгармонії.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

ГДІНІНІКІ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за годину і на рати від десятих літ а найліпшою стороною авіація фірма Іван Зельтен-райер, Львів, пл. Маріїська ч. 3. 2199

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИННИКИ поручає дешево Дом бровася-Розважаска Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. Догідні умали. 2200

ЛІЖКО кухонне. 13 год. Сітка 40. Скрипкове тапцероване 50. Умніальні 5. Дротини Виледи 27. Материали 3 подушки 30 год. Волосини 75. Отомани гобелінові 55. Канапки розкладані 45. Буфалки розкладані 45. Ліжко мосаяне 200 золотих. ЗАКС, Ліндого б. 425 10-10

ПРИСТІПНИИ, інтелігентний, багатий урядник, середніх літ — оженився а невідомою, симпатичною панночкою, або вдовичкою до літ 30. Ласкаві зголошення а фотографією — за зворот якої дискретно рунуть словом чести — слати до Адміністрації для „Урадовця“. 163 1—1

ОЖЕНЮСЯ а молодого, пристійного, інтелігентного, побожного панночю — до 25-ох літ, котра хотілаби вертати зі мною до Америки. Посагу не винагаю, бо маю кілька тисяч доларів. Річ траується дуже поважно. Зголошення разом а фотографією слати до Адмін. „Діло“ під „Американець“. 177 1—3

АВТОВУСІ а татарові самоходи виконуює одинок українська фабрика С-ни „ТІТАН“ Львів, Валова 23. Детернішія продукції 130 позів. 181 1-6

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Спеціаліст негу, асінні, серія І жовула

Д-р Фелікс Ган

Львів, городецька 46.

Пересвітлення Рентеном. 19—24

Спеціаліст скірних, анеморичах

182 недуг і косметик

Д-р РОМАН ДОЛЫНЦЬКИЙ

орд. від 3—6 попол. вул. Глубока 3

партер. — Кварцева липка. Дітерері

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ:

Нова Санаторія

Санаторію по-домовича-а

рургічна „Vita“, Львів, ул. Ластовала 2

уряджена а ліжасовими комфортами — 2 операційні сали, сали для порока і спіння для немоалт. Сосянші плані а дивучую ліжкою і теплою водою. Гарні гараж, особова кімда. Побут а див удержанням і обслугою від 15— на денно. — Відкриття 1. серпня п. р. Зголошення в Дирекції. Телефони 7540 7540 163 2—2

Д-р. Павло Миронович

веде адвокатську канцелярію

в СОЛОТВИНІ

179

ЛІЖКО по-домовича-а

з матеріалом най-мало 30 год. 10

привітний конст-а по одержанні

закату. Фабрика ЗАКС, Львів, б. 425

163 2—2

ПРЕДСТАВНИКІВ.

добре впровадженні а українським

споживчим кооперативам а сосянші

а торговали — прийме на добротні

успали фабрика човалок „Враніа, Апп. Сп. Львів, Шестовська 20

Писемні зголошення а також

подавання дотечернішія зрати а

референції на руки Дирекції. 170

УВАГА!

Н. Табор Плястуні Новини у Півно-

родіях уаажую а неділю, дня 4-го

серпня п. р. Публічний Фестиваль

анкою та різьомантною програмою

дешевий буфет у зарки саборного

ліжасового аорганізаціонного містця

Плястона орхестра коша а Червоної

ліна“.

Прибуток призначений на розвиток

табору. Команда табору: Іван Гармаш

Д-р Нинифор Гриня 1—1

180